Πληροφοριακή εργασία «στον αέρα.»

Κυρίες και κύριοι, καλημέρα σας. Ονομάζομαι Saara Ihamaki και είμαι Βιβλιοθηκονόμος στην Βιβλιοθήκη της Πόλης του Ελσίνκι. Αποτελεί τιμή για μένα να είμαι εδώ στην Αθήνα.

Σήμερα θα σας μιλήσω για το εγχείρημα μας, «πληροφοριακή εργασία στον αέρα», δηλαδή, πληροφοριακή εργασία από το ραδιόφωνο. Θα σας δείξω πώς αυτή η ιδέα συνδέεται με την αντίληψη της «δια βίου» μάθησης. Αυτό το εγχείρημα πραγματοποιείται με τη συνεργασία με της Φινλανδικής Ραδιοφωνίας.

Πρώτα θα ήθελα να πω μερικά πράγματα για τις βιβλιοθήκες και την πληροφοριακή εργασία γενικά. Κατόπιν θα εξηγήσω την ιδέα του προγράμματός μας και πως αυτό εφαρμόζεται.

Το έργο

Όπως όλοι γνωρίζουμε, η βιβλιοθήκη ήταν πάντοτε ο τόπος ο οποίος καθήκον είχε να:

συλλέγει
επιλέγει
οργανώνει
διαφυλάσσει
διαθέτει

μορφωτικές πηγές, τελευταίες πληροφορίες, και γνώση σε διάφορες μορφές

Διαβάζουμε στο Μανιφέστο της UNESCO για τις Δημόσιες Βιβλιοθήκες ότι::

Η Δημόσια Βιβλιοθήκη είναι η τοπική πύλη προς την γνώση, παρέχει τις βασικές προϋπόθεσης για την δια βίου μάθηση, την δυνατότητα για ανεξάρτητη λήψη αποφάσεων και την πνευματική καλλιέργεια ατόμων και κοινωνικών ομάδων.

Η Δημόσια Βιβλιοθήκη αποτελεί το τοπικό κέντρο πληροφόρησης, το οποίο διαθέτει άμεσα γνώση και πληροφόρηση στους χρήστες της.

Θαυμάσιες λέξεις! Αλλά το πρόβλημα είναι το εξής: Πώς μπορούμε να ζωντανέψουμε αυτές τις λέξεις και να βάλουμε το Μανιφέστο σε εφαρμογή;

Η Βιβλιοθήκη ήταν πάντοτε το φυσικό περιβάλλον για έρευνα και πληροφόρηση. Επίσης, το σωστό περιβάλλον για «ανεπίσημη» παιδεία. Εμείς το γνωρίζουμε αυτό! Μπορεί και μερικοί από τους αναγνώστες μας να το γνωρίζουν επίσης, αλλά τι γίνεται με το πλατύτερο κοινό;

Ο Κόσμος

Ζούμε σήμερα μέσα σε μια ζούγκλα πληροφόρησης, ο όγκος και η ροή των πληροφοριών είναι τεράστιοι, αλλά ταυτόχρονα εξ' αιτίας του Διαδικτύου η

αναζήτηση πληροφοριών πιο εύκολη. Κάθε μαθητής μπορεί να ψάξει με την βοήθεια των μηχανών αναζήτησης. Τουλάχιστον έτσι πιστεύουμε. Στην πραγματικότητα, ο αριθμός των πληροφοριών είναι ασφυκτικός.

Ο κόσμος πού αλλάζει γύρω μας είναι η μία πρόκληση, η άλλη πρόκληση ή το πρόβλημα βρίσκεται μέσα στην βιβλιοθήκη.

Μέσα στην Βιβλιοθήκη.

Θα σας δώσω ένα παράδειγμα: Μια ηλικιωμένη κυρία ήρθε στην υπηρεσία πληροφόρησης και είπε: Θέλω ένα βιβλίο που λέγεται «Ξενοδοχεία και Εστιατόρια –οδηγός υπηρεσιών.» Αφού έψαξα στον κατάλογο της βιβλιοθήκης, της είπα ότι λυπούμαι αλλά δεν έχουμε κανένα βιβλίο με αυτόν τον τίτλο. Μετά την ρώτησα αν κάποιο άλλο βιβλίο στα ράφια μας θα της ήταν χρήσιμο. Ήμουν σίγουρη ότι έψαχνε κάποιο βιβλίο κατάλληλο για το παιδί της. Συνέχισα να ψάχνω και διαπίστωσα ότι την δεδομένη στιγμή δεν υπήρχε κανένα κατάλληλο βιβλίο διαθέσιμο. Η επισκέπτρια δεν ικανοποιήθηκε και τέλος την ρώτησα τι ήθελε ακριβώς. Η κυρία απάντησε ότι ψάχνει να μάθει πώς διπλώνουν τις πετσέτες. Γι αυτό το θέμα βρήκαμε αρκετούς οδηγούς στα ράφια μας, όπως «η τέχνη να διπλώνεις πετσέτες» κ.λ.π.

Ποιο είναι το νόημα;

Όταν η κυρία ήρθε στην βιβλιοθήκη σκέφθηκε: «στην βιβλιοθήκη πρέπει να ζητάς βιβλία.» Μετά προσπάθησε να σκεφθεί ποιο βιβλίο θα μπορούσε να προσφέρει βοήθεια για το σωστό δίπλωμα μιας πετσέτας, και συμπέρανε ότι το βιβλίο αυτό πρέπει να είναι κάποια μελέτη για μελλοντικούς επαγγελματίες εστιάτορες. Έτσι, η κυρία σχημάτισε την ερώτησή μέσα στο μυαλό της και την ταύτισε με ένα βιβλίο. Εγώ πάλι από την πλευρά μου, κακώς έβγαλα το συμπέρασμα ότι η κυρία έψαχνε για ένα συγκεκριμένο βιβλίο και εν πάση περιπτώσει ήξερε τι έψαχνε.

Αυτή τη συγκυρία την ονομάζω βιβλιοπαγίδα. Και οι δύο πέσαμε μέσα στην ίδια παγίδα. Τέτοιες καταστάσεις συμβαίνουν πολύ συχνά στις βιβλιοθήκες μας. Οι επισκέπτες μας έχουν μια πολύ απηρχαιωμένη άποψη για την βιβλιοθήκη κι εμείς , δυστυχώς, πολύ συχνά ενισχύουμε αυτήν την εικόνα..

Ένα άλλο πρόβλημα είναι η αντίληψη μας ότι κάθε πολίτης πρέπει να «μάθει» το σύστημά μας, πρέπει να μάθει πώς να χρησιμοποιεί την βιβλιοθήκη. Οι πελάτες, (αναγνώστες) είναι πολύ ταπεινοί και προσπαθούν να βρουν το δρόμο τους μέσα στο λαβύρινθο της βιβλιοθήκης. Προσπαθούν να συλλάβουν το νόημα των θεματικών λέξεων και να καταλάβουν τη λογική των ταξινομικών συστημάτων.
Είναι όντως υποχρέωση του κάθε αναγνώστη ή αναγνώστριας να καταλάβει τον τρόπο με τον οποίο εμείς διατηρούμε και επεξεργαζόμαστε τις πληροφορίες; Αν μπορώ να απαντήσω, θα έλεγα όχι. Αν ένας άνθρωπος επισκέπτεται τη βιβλιοθήκη για κάποια πληροφορία μια φορά το χρόνο, γιατί πρέπει να μάθει πρώτα τα σχετικά συστήματα; Εάν μια ηλικιωμένη κυρία πλέκει θαυμάσια και χρειάζεται μόνο κάποιες οδηγίες για να συνεχίσει τη δουλειά της, πρέπει να:

1) Μάθει να χρησιμοποιεί το ποντίκι;
2) Μάθει τις θεματικές επικεφαλίδες:
3) Μάθει το Σύστημα Ταξινόμησης;

Γιατί δεν μπορεί απλά να έρθει στην Υπηρεσία Πληροφόρησης και να ρωτήσει αυτό που θέλει; Πολιτικοί και δημοσιογράφοι έχουν τους δικούς τους βοηθούς στην αναζήτηση της πληροφορίας. Εμείς οι Βιβλιοθηκονόμοι είμαστε έτοιμοι να γίνουμε οι ειδικοί βοηθοί για τον πολίτη. Είμαστε όμως; Το ελπίζω. Όλοι οι άνθρωποι χρειάζονται κάποιον «να τους δείξει το δρόμο» και να καθαρίσει τα μονοπάτια μέσα στη ζούγκλα.

Η «Δια βίου μάθηση» δεν σημαίνει δια βίου μάθηση στο πώς να χρησιμοποιεί κανείς την βιβλιοθήκη.

Υπάρχουν αρκετά εμπόδια ανάμεσα στην βιβλιοθήκη και στον πολίτη, ή ανάμεσα στην πληροφορία και στον πολίτη ή την ανεπίσημη παιδεία και τον πολίτη. Εμπόδια που είναι αόρατα και γι' αυτό το λόγο δύσκολο να τα προσέξει κανείς.

Ο κόσμος δεν ξέρει τι δυνατότητες υπάρχουν να ψάξει κανείς και να μάθει. Οι πολίτες έχουν ανάγκη από πολλές πληροφορίες, ανάγκη που δεν μπορεί να ικανοποιηθεί. Γιατί; Γιατί (οι πολίτες) δεν έχουν πρόσβαση σε όλα τα απαραίτητα κανάλια πληροφόρησης ή δεν διαθέτουν οι ίδιοι τις δεξιότητες που χρειάζονται.

Αυτό που είναι σπουδαίο είναι το εξής: οι ανάγκες για πληροφόρηση διαφέρουν! Ένας μαθητής πιθανόν να χρειάζεται να μάθει πώς να μαθαίνει αλλά ένας ψαράς χρειάζεται κάτι άλλο.

Ελσίνκι

Στην Βιβλιοθήκη της Πόλης του Ελσίνκι, προσπαθήσαμε να πληροφορήσουμε τους πολίτες για την φύση μιας σύγχρονης βιβλιοθήκης, για την υπηρεσία πληροφόρησης και τις πηγές πληροφόρησης που υπάρχουν. Δεν είναι εύκολο, επειδή, όπως ανέφερα και προηγουμένως, η εικόνα της βιβλιοθήκης παραμένει αναχρονιστική. Δεν αρκεί να διαφημίζουμε μόνο τη βιβλιοθήκη μας. Είναι απαραίτητο να κάνουμε αλλαγές στον τρόπο που δουλεύουμε. Και αν θέλετε να κάνετε επιτυχείς αλλαγές στην δουλειά σας πρέπει να κάνετε ταυτόχρονα και φυσικές και πνευματικές αλλαγές.

Και τώρα έρχομαι στο Πρόγραμμά μας (our Project)

ΑΛΛΑΓΗ

Το ραδιοφωνικό μας πρόγραμμα προσφέρει ένα τρόπο για πληροφοριακή εργασία και διαφήμιση για την βιβλιοθήκη—ένα τρόπο να αλλάξουμε την καθημερινή ρουτίνα της δουλειάς μας.

Πληροφοριακή εργασία στον αέρα αποτελεί μέρος του «Βενζινάδικου Πληροφοριών.» και θέλω να πω δυο λόγια γι αυτό.

iGS

Το iGS είναι το κινητό Βενζινάδικο Πληροφοριών της Βιβλιοθήκης της Πόλης του Ελσίνκι. Το σλόγκαν του Βενζινάδικου είναι «Ρωτήστε ό,τι θέλετε.» Άρχισε σαν πείραμα αλλά γρήγορα έγινε μέρος της καθημερινής ρουτίνας των εργασιών της

βιβλιοθήκης. Το βενζινάδικο πηγαίνει παντού όπου υπάρχουν άνθρωποι. Μπορεί κάποιος να το επισκεφθεί, να τηλεφωνήσει, ή να υποβάλλει μία ερώτηση μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου ή φαξ. Έτσι, το Βενζινάδικο μπορεί να ανταποκριθεί παραδοσιακά ή μέσω Ιντερνετ. Έχουμε επισκεφθεί σιδηροδρομικούς σταθμούς, εμπορικά κέντρα, οίκους ευγηρίας, εκθέσεις και μέρη τουριστικού ενδιαφέροντος.

Το προσωπικό του Βενζινάδικου αποτελείται από βιβλιοθηκονόμους από διάφορα κέντρα εξυπηρέτησης της Βιβλιοθήκης της Πόλης του Ελσίνκι, οι οποίοι μοιράζονται επίσης τη δουλειά στο Βενζινάδικο.

Προσπαθούμε να απαντήσουμε στις ερωτήσεις του κόσμου ή να τους βοηθήσουμε να βρουν τις απαντήσεις. Αυτό σημαίνει ότι μπορείτε να έρθετε στο «σταθμό» για οδηγίες ή συμβουλές, ή να κάνετε μια αναζήτηση (να ψάξετε) για μια πληροφορία μαζί με τον βιβλιοθηκονόμο. Το Βενζινάδικο όχι μόνο αλλάζει τον τρόπο με τον οποίο εργαζόμαστε; αλλάζει επίσης την ρουτίνα και τον τρόπο σκέψης μας. Και το πιο σημαντικό: με τον τρόπο παρουσίασης δείχνει ότι οι βιβλιοθήκες και η αναζήτηση της πληροφορίας είναι πηγή διασκέδασης. Κατά προέκταση ΚΑΙ η μάθηση μπορεί να γίνει διασκέδαση. Η τελευταία καινοτομία του Βενζινάδικου είναι **το Βαρέλι της Πληροφόρησης** το οποίο προσκαλεί τον κόσμο να έρθει να διαλέξει πληροφορίες από το Βαρέλι. (Μέσα στο βαρέλι υπάρχει υπολογιστής!)

Και τώρα στον αέρα:

Πολύ γρήγορα φάνηκε ότι το Βενζινάδικο θα μπορούσε να βγει στον αέρα, δηλ. στο ραδιόφωνο. Η πρόταση χρηματοδοτήθηκε από το Υπουργείο Παιδείας και πραγματοποιήθηκε με τη συνεργασία της Ραδιοφωνίας της Φινλανδίας. Το πρακτικό πλαίσιο αναπτύχθηκε με την συνεργασία των επιμελητών του ραδιοφώνου και το πρόγραμμα άρχισε τον Σεπτέμβριο του 2003..

Ο σχεδιασμός είναι ο εξής:

Πρώτα, η Ραδιοφωνία ετοίμασε σύντομα διαφημιστικά μηνύματα καλώντας τους ακροατές να ρωτήσουν ό,τι θέλουν. «Η ομάδα εξυπηρέτησης της Βιβλιοθήκης του Ελσίνκι θα βρει την απάντηση στο ερώτημά σας,» είναι η διαβεβαίωση.

Οι ακροατές στέλνουν τις ερωτήσεις τους με ένα έντυπο μέσω ίντερνετ, ή τηλεφωνούν ή στέλνουν με γράμμα. Κάθε Τετάρτη διαλέγουμε μια από τις ερωτήσεις την οποία χαρακτηρίζουμε σαν την ερώτηση του ραδιοφώνου. Η ραδιοφωνική ομάδα της Βιβλιοθήκης βρίσκει την απάντηση και κάποια στιγμή κατά την διάρκεια του προγράμματος, δίνεται η απάντηση στον αέρα.
Η ομάδα απαντά σε άλλες ερωτήσεις αργότερα μέσω ταχυδρομείου ή με e-mail.

Η διαδικασία γίνεται ως εξής:

Έχουμε συνάντηση κάθε Τετάρτη πρωί στις 9. Επιλέγουμε μια ερώτηση και τη στέλνουμε στο ραδιόφωνο στις 10 το πρωί. Στις 10. 45 π.μ. η ερώτηση βγαίνει στον αέρα για να την ακούσουν οι ακροατές. Στο ενδιάμεσο εμείς κάνουμε την έρευνα χρησιμοποιώντας πολλές πηγές όπως: βιβλία, τράπεζες πληροφοριών, το ίντερνετ και επικοινωνία με ειδικούς . Η γραπτή απάντηση είναι έτοιμη στις 12. 30. Το ραδιοφωνικό πρόγραμμα αρχίζει στη μια και τέταρτο...

Πολύ απλό!

Πρέπει όμως να υπογραμμίσω να τονίσω μερικά σημεία όπως:

Πρώτον: Συνεργαζόμαστε! Δεν πηγαίνουμε στο ραδιόφωνο για να διαφημίσουμε τη βιβλιοθήκη λέγοντας τί θαυμάσια είναι και τι σπουδαία πληροφοριακή εργασία προσφέρει κ.λ.π. Επιδεικνύουμε τη δουλειά μας στην πράξη. Η πληροφοριακή εργασία (reference service) γίνεται στον αέρα.

Δεύτερον: Προσπαθούμε να κάνουμε το πρόγραμμα όσο πιο ευχάριστο γίνεται. Η διάρκεια είναι μικρή: απο πέντε έως δεκαπέντε λεπτά ανάλογα με την ερώτηση. Αλλά έχουμε αυτή την ώρα κάθε εβδομάδα και πρέπει να τραβήξουμε την προσοχή των ακροατών.

Τρίτον: Είμαστε Βιβλιοθηκονόμοι και θέλουμε να διδάξουμε, και να προωθήσουμε την δια βίου μάθηση. Πιστεύουμε ότι κάθε απάντηση πρέπει να εμπεριέχει και μία ιδέα. δηλ. μια βιβλιοθηκονομική ιδέα αλλά αυτή παραμένει κρυμμένη ή στο περιθώριο.

Θα σας δείξω μερικά παραδείγματα από ερωτήσεις. Δεν θα εξηγήσω τις απαντήσεις αλλά θέλω να σας δείξω το στοιχείο της βιβλιοθηκονομίας που υπάρχει μέσα σ' αυτές.

Πότε για πρώτη φορά η Φινλανδία κέρδισε τη Σοβιετική Ένωση στο χόκεϊ επί πάγου; Ήταν στην δεκαετία του 1970..

Λίγη ιστορία: Στη δεκαετία του 1970, η ομάδα του χόκεϊ της Σοβιετικής Ένωσης ήταν σχεδόν ανίκητη. Την έλεγαν η «κόκκινη μηχανή.» Επειδή η απάντηση δεν υπήρχε στις δικές μας πηγές έπρεπε να αποταθούμε στην ειδική βιβλιοθήκη η οποία, στην περίπτωση αυτή ήταν η Αθλητική Βιβλιοθήκη της Φινλανδίας.

Πόσο μακρύς είναι δρόμος του αέρα;

Υπέθεσα ότι αυτή ήταν μια αστεία ερώτηση, αλλά παρά ταύτα θέλαμε να δώσουμε μια απάντηση. Είπαμε λοιπόν ότι δεν μπορούμε να μετρήσουμε το μήκος επειδή η έννοια είναι μεταφορική. Ύστερα εξηγήσαμε την δομή της μεταφοράς και μιλήσαμε για τη γλώσσα της ποίησης και των τραγουδιών.

Θέλω την συνταγή για ένα φαγητό που ονομάζεται lahnananpaalli.

Βρήκαμε την συνταγή σ' ένα παλιό οδηγό μαγειρικής. Lahnanpaapaalli είναι ένα φαγητό με ψάρια που ψήνονται μέσα σε ζύμη έτσι ώστε τα ψάρια να κοιτούν προς τα έξω. Το όνομα του φαγητού ήταν Το Ψάρι που κοιτάζει. . Η ιδέα εδώ ήταν η ευκαιρία να δείξουμε τη συλλογή μας από παλιά παραδοσιακά βιβλία μαγειρικής.

Γιατί δεν υπάρχουν καθόλου σκυλιά στην Σαγκάη;

Απαντώντας σ' αυτή την ερώτηση, είχαμε την ευκαιρία να μιλήσουμε για τις Κινεζικές εφημερίδες που υπάρχουν στο Ίντερνετ.

Πώς κάνουν τσίσα τους τα φίδια;

Αυτή η ερώτηση μας ήρθε από ένα αγοράκι τεσσάρων ετών. Το πρόβλημα εδώ ήταν πώς να μιλήσουμε σε 'ένα παιδί για την ανατομία ενός φιδιού. Κι αυτό μας έφερε μπροστά σε ένα μεγάλο θέμα: ποια πρέπει να είναι η υπηρεσία πληροφόρησης για παιδιά γενικώς. Ένα πραγματικά μεγάλο ερώτημα το οποίο όμως δεν θα μας απασχολήσει σήμερα.

Έτσι πολλά βιβλιοθηκονομικά θέματα ξεπηδούν ανάμεσα στίς γραμμές: αναφερόμαστε στις «πηγές» δείχνουμε την πρόοδο της έρευνας και, βεβαίως υπάρχει μια απάντηση για τον καθένα.

Μπορείτε να βρείτε κι άλλες ερωτήσεις και απαντήσεις σε αυτές τις ιστοσελίδες: http://igs.kirjastot.fi/ (library) http://www.ylenaikainen.fi (ραδιόφωνο) . Δυστυχώς μόνο στα Φινλανδικά.

Το Αποτέλεσμα:

Ποιοι είναι οι ακροατές μας; Ποιους «αγγίζει» το πρόγραμμά μας; Οι πελάτες μας δεν είναι μόνο αυτοί που στέλνουν τις ερωτήσεις. Είναι και οι παθητικοί ακροατές. Δεν είναι μόνο οι νέοι αστοί οι οποίοι σερφάρουν στο ίντερνετ και χρησιμοποιούν τον ηλεκτρονικό κατάλογό μας και τις εικονικές υπηρεσίες πληροφόρησης. Με το ραδιόφωνο πλησιάζουμε τους απλούς πολίτες , τους ηλικιωμένους που δεν είναι προσανατολισμένοι στίς νέες τεχνολογίες, δηλ. το κοινό γενικά και τους «άπειρους ερευνητές». Ένα παράδειγμα είναι επίσης τα άτομα με αναπηρία όπως οι τυφλοί.

40,000 Ακροατές

Το Ραδιόφωνο ωφελήθηκε επίσης από το πρόγραμμα αυτό. Οι επισκέψεις στις ιστοσελίδες του αυξήθηκαν γρήγορα εξ' αιτίας των ερωτήσεων και των απαντήσεων. Το εγχείρημα υπήρξε ένα πραγματικά αποτελεσματικό κανάλι πληροφόρησης για την βιβλιοθήκη, αποτελεσματικό και οικονομικό.

Η Ομάδα

Η ομάδα μας έμαθε πολλά. Και η θετική και η αρνητική ανταπόκριση εκ μέρους των ακροατών είναι ταχύτατη. Αν κάνεις ένα λάθος στο ραδιόφωνο, η αντίδραση είναι άμεση. Για αυτό το λόγο και η υπηρεσία πληροφόρησης πρέπει να είναι υψηλής στάθμης.

Όπως προανέφερα το εγχείρημα είχε χαμηλό κόστος για μας. Είχαμε ήδη το «Βενζινάδικο της πληροφόρησης» πράγμα που σημαίνει ότι είχαμε την απαραίτητη τεχνολογία, οι τράπεζες πληροφοριών και τα ηλεκτρονικά έντυπα υπήρχαν στο διαδίκτυο. Εκείνο που είναι τρομακτικό είναι η πρόσθετη εργασία που δημιουργείται όταν αρχίζεις μια τέτοια υπηρεσία. Οι εταιρείες του ραδιοφώνου δεν έρχονται στις βιβλιοθήκες να ζητήσουν συνεργασία. Πρέπει εμείς να πάρουμε την πρωτοβουλία και να «πουλήσουμε» την ιδέα μας, Και οι ιδέες μας πρέπει να είναι μελετημένες και ξεκάθαρες.

Βέβαια χρειάζεται κανείς βιβλιοθηκονόμους που έχουν την έφεση να προσφέρουν πληροφόρηση από το ραδιόφωνο και επίσης υπεύθυνους Βιβλιοθηκονόμους που θα ενθαρρύνουν το προσωπικό τους σε καινοτομίες και ενθουσιασμό αλλά και «διευθυντές» που θα λένε «ναι» στις νέες ιδέες και θα είναι πρόθυμοι να τις υποστηρίξουν.

Κάθε τηλεοπτικό και ραδιοφωνικό πρόγραμμα έχει ένα συγκεκριμένο κύκλο ζωής. Ο ραδιοφωνικός σταθμός έμεινε ικανοποιημένος από τη δουλειά μας το φθινόπωρο του 2003 και ήθελαν να συνεχίσουμε....Θα κάνουμε το πρόγραμμα πάλι φέτος και μετά είναι άγνωστο. Το μέλλον δεν εξαρτάται από μας αλλά έχουμε μερικές φρέσκιες ιδέες να προτείνουμε στο ραδιοφωνικό σταθμό.

Για να συνοψίσω:

Πρώτον: Ο πελάτης πάντα προηγείται – γι' αυτό πρέπει να μη ξεχνάμε ποτέ τα «εμπόδια» που υπάρχουν μεταξύ του αναγνώστη και της βιβλιοθήκης. Είναι χρήσιμο για μάς να καταλάβουμε της άποψη του αναγνώστη (επισκέπτη) κάθε φορά.
Δεύτερον: Πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε το νόημα της «δια βίου» μάθησης. Τί είναι η μάθηση και πώς μαθαίνουμε; Όπως είμαστε όλοι διαφορετικοί, έτσι και ο τρόπος που μαθαίνουμε είναι διαφορετικός. Ενώ κάποιος μαθαίνει μελετώντας συστηματικά, κάποιος άλλος προτιμά να μαθαίνει με διάλογο και συζήτηση. Η μάθηση έχει πάντα ένα σκοπό για το κάθε άτομο.

Το δικό μας έργο είναι:

Πώς πρέπει να προωθήσουμε την βιβλιοθήκη σαν τον κατ' εξοχήν τόπο για την δια βίου μάθηση. Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να περάσουμε αυτό το μήνυμα στους πολίτες και να εξηγήσουμε όλους τους τρόπους που οδηγούν στη μάθηση και στη γνώση. Είναι επικίνδυνο να λέμε ότι «όλοι ξέρουν.» Πρέπει να ομολογήσω ότι στην Φινλανδία πολύ λίγοι είναι οι πολιτικοί που κατανοούν τη φύση και την αποστολή μιας σύγχρονης βιβλιοθήκης . Για τους περισσότερους, η βιβλιοθήκη είναι μια ωραία σκονισμένη ανάμνηση από τα παιδικά τους χρόνια.

Η πραγματικότητα

Στην πραγματικότητα, σήμερα που οι εμπορικές δυνάμεις (και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης) διαθέτουν μεγάλη δύναμη, εμείς οι επιστήμονες βιβλιοθηκονόμοι δεν πρέπει να καθόμαστε πίσω από τα γραφεία μας και να παρατηρούμε τον κόσμο να πλημμυρίζει τα εμπορικά κέντρα και να «κάνει δια βίου μάθηση» από την τηλεόραση και τις σαπουνόπερες.

Καθήκον μας είναι να μεταμορφώσουμε τη ζούγκλα της πληροφόρησης σε κήπο όπου η περιπλάνηση θα είναι εύκολη και ευχάριστη.

Θα ήθελα να κλείσω λέγοντας:

Έχουμε πολλά να κάνουμε. Πιστεύω ότι μαζί θα έχουμε το θάρρος και τη δύναμη να αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις του σήμερα και του αύριο.